

се раздаватъ вжглища за беднитѣ! Войната на северъ. . .

Ангелчо повече не чу. Нѣкой сякашъ му прикачи на раменетѣ две бѣли крила, напълни му душата съ топлина и слънце, и го понесе по затрупанитѣ плочи къмъ тъмната стаичка. Кога стигна до дома и той не знаеше. Изкачи стълбата като свѣткавица, бутна вратата и извика отъ прага:

— Не бой се, мамо, днеска раздаватъ вжглища за беднитѣ!

После се повърна назадъ и пакъ полетѣ гологлавъ къмъ гарата. Раничката въ сърдцето му сякашъ бѣше заздравяла. Само прѣститѣ му още трѣпнѣха като попарени съ врѣла вода. Но тѣ не посѣгнаха вече къмъ чуждото.

Григоръ Угаровъ

ДЕТСКИ СВѢТЪ

Какъ е хубавъ, катъ зората,
този Божии детски свѣтъ.
Какъ ни гали той душата
и зове духа крилатъ:

— Хей, човѣци, я дигнете
погледъ чуденъ къмъ свѣта
и съсь обичъ приемоте
неговата красота.

Разберете, че въ живота
крачи онзи салъ напредъ,
що се пази отъ злината,
съ радостъ люби труда светъ.

А вий, мънички дечица,
съ волни, пламенни сърдца,
чрезъ просвѣта катъ пчелица
духъ палнете катъ слънца.

Работете, деца мили,
работете день и нощъ
богъ съ любовъ ще ви окрили
и дари ви здраве, мощъ.

Какъ е хубавъ, какъ е чуденъ
този свѣтъ на младостъта,
що къмъ трудъ човѣка буденъ
зове ведно съ радостъта!

М. Кр. Даракчиевъ